

господарь. Па ако многажди пріятелитѣ и да извѣстихъ бащитѣ за лошавинитѣ на наставника, той не рачи да хване вѣрж на думытѣ имъ; защото като имаше природно добро сѣрдце, мисляше че не бѣ възможно да ся обнесѣтъ така съ него. А може бы и злото да не бѣдеше толкозъ голѣмо, ако този лошійтъ челоуѣкъ бы давалъ поне на ученицитѣ си нѣкои уроцы кѣмъ добродѣтель; но понеже ни той ги имаше, направи и тѣхъ неучены, лѣжцы, безсрамлявы и горды.

Слѣдъ петъ години обхожданиѣ както ся завѣрнѣ бащата, видѣ тогазъ истиннитѣ на това което неможаше отпѣди да вѣрва, но напразно вече; и като нерачи инакъ да накаже змійитѣ, който бѣ топлилъ въ пазвѣитѣ си, задоволи ся само да го отпрати. Но този злонравникъ до таквозъ безстыдство бѣ пристигнѣлъ, щото го тегли на сѣдѣ, за да му плати обѣщаниитѣ заплатѣ.

„Съ благодареніѣ быхъ му далъ и двойно още, отговори бащата кѣмъ сѣдѣ-